

Tijdschrift voor Tandheelkunde

DECEMBER 1935

XLII JAARGANG AFLEVERING 12

REDACTIONEEL GEDEELTE

WEENEN 1936

Iedere vijf jaar organiseert de Fédération Dentaire Internationale een Congres en zoo werd dan in Parijs 1931, besloten op uitnodiging van Oostenrijk — het volgende Congres in Weenen te houden, en wel van 2—8 Augustus 1936.

Het daarna benoemde Organisatie-Comitee toog aan het werk en thans is het zoo ver, dat het een dringende en harte-lijke uitnodiging richt tot de tandartsen over de geheele wereld, om zich *nu reeds* voor dit tandheelkundig hoogfeestijn aan te melden.

Nederland heeft daarbij een reputatie op te houden. In 1926, in Philadelphia, waren wij — procentsgewijze berekend — het sterkst vertegenwoordigd. Voor 1931 in Parijs, ontbreken ons betrouwbare gegevens, maar was in ieder geval het aantal Hollandsche collega's buitengewoon groot en zoo vertrouwen wij, dat ook Weenen een groote en uitgelezen schare van Hollandsche tandartsen binnen hare muren zal zien in die eerste week van Augustus.

Daartoe is ook ditmaal alle aanleiding. Want wie het vastgestelde programma doorleest en vooral wie het voorrecht heeft om bij deze organisatie achter de coulissen te kunnen kijken, heeft het gevoel dat dit congres iets zéér bijzonders zal worden, omdat men in meer dan gewone mate heeft kunnen profiteeren van de ervaringen bij vorige gelegenheden opgedaan.

De sinds 1900 goed georganiseerde internationale tandheel-

kunde, hield een Congres te Londen in 1914 op het oogenblik dat de wereldoorlog uitbrak en de bezoekers naar alle richtingen deed heenstuiven. De organisatie was echter voortreffelijk voorbereid en in normale omstandigheden zou het succes groot zijn geweest. Daarna kwamen twaalf jaren van rust alvorens te Philadelphia het volgende internationale Congres kon worden gehouden. De opkomst was enorm, het gebodene niet minder, maar toch was er alle reden om kritisch te staan tegenover allerlei regelingen, die wel nationaal, maar niet internationaal in alle opzichten voldeden.

Gewapend met deze feitenkennis, werd het Parijsche Congres georganiseerd en hier vielen op tal van punten belangrijke verbeteringen te bespeuren.

Toch waren er nog misrekeningen, omdat men verschillende malen voor verrassingen kwam te staan, waaraan dan plotseling het hoofd moest worden geboden.

Om te beginnen was het aantal bezoekers geschat op \pm 5000, terwijl de werkelijkheid er 8000 bracht! Dan waren er op het gebied van de Congreshuisvesting, van de ontvangsten, van de verschillende talen, moeilijkheden, die niet gemakkelijk waren te overbruggen. De geweldige vooruitgang, om de Congresvoordrachten van te voren te laten drukken, bleek vrijwel illusoir, omdat door de late inzendingen, dit alles slechts op het laatste oogenblik gereed was en dus niet te voren had kunnen worden verzonden.

Dit alles en nog veel meer, is thans opnieuw onder het oog gezien en waar voor een groot deel dezelfde leiders aanwezig zijn, die inmiddels in den loop der jaren door de talrijke internationale bijeenkomsten tevens vrienden zijn geworden en als zoodanig samenwerken, mag verwacht worden, dat thans een geheel zal worden bereikt dat in de annalen van het internationale Congreswezen een mijlpaal zal blijken te zijn.

Om te beginnen is het den Weeners gelukt de hand te leggen op drie groote en fraaie gebouwen in het centrum der stad, waarin resp. zullen worden gehouden de voordrachten,

de demonstraties en de tentoonstelling. Voldoende ruimte en rust is daardoor van te voren voor alle drie gewaarborgd.

Door het feit dat zij onderling worden verbonden en er tevens voor voldoende restauratieruimte wordt gezorgd, is het vroeger zoo hinderlijk tijdverlies door heen en weer loopen voorkomen en onnoodige vermoeienis uitgeschakeld.

Aan de overstelpende hoeveelheid voordrachten is een krachtdadig einde gemaakt.

Het Congres is verdeeld in 15 secties, waarvan er per dag slechts *drie* bijeenkomen. Deze zijn zéér uiteenlopend gekozen, zoodat de belangstelling der hoorders in hoofdzaak gericht zal zijn op die der drie waarvoor zij bijzondere voorkeur hebben.

In die secties worden 's morgens slechts eenige rapporten uitgebracht door internationaal bekende rapporteurs die daartoe zijn uitgenoodigd, evenals twee officieele debaters.

De voordrachten moeten worden gehouden in een der congreszalen. Tegelijk echter wordt door middel van luidsprekers de lezing in de overige talen gehouden, zoodat men slechts behoeft in te schakelen in die taal die men het liefst hoort.

Daardoor wordt een der grootste moeilijkheden van internationale bijeenkomsten opgeheven, en is het nuttig effect enorm verhoogd.

's Middags houden dezelfde secties tafeldemonstraties, die zoo talrijk en uitgebreid mogelijk zullen zijn en waarbij alle hulpmiddelen (film, projectie, platen, microscopen, enz. enz.) zullen kunnen worden benut. De bedoeling hiervan is, dat men op zijn gemak datgene kan hooren of zien wat den congressist bijzonder interesseert. In plaats van één middag, zijn hier vier halve dagen voor dit doel beschikbaar.

Dan is er voorts de wetenschappelijke en de industrieele tentoonstelling, die in hunne uitgebreidheid alleen al een gang naar dergelijke congressen loonend zouden maken.

Teneinde nu de regeling zoo vlot mogelijk te doen verlopen, moeten de sprekers hunne rapporten vóór 31 Januari

1936 inzenden. Deze worden dan gedrukt en rondgezonden aan hèn die zich vóór dien datum hebben opgegeven als Congreslid. Deze uitsluitend hebben recht op die publicatie, de overigen slechts in zooverre er over zullen zijn. De vroegkomers krijgen tevens een reductie op de congrescontributie van 15 %, in plaats van 70 schilling ($\pm f 20,-$) betalen zij slechts 60, voor hunne dames in plaats van 35, 30! (Studenten betalen 15 S.). Dat alleen vroegtijdige aanmelding een vlotte organisatie waarborgt, behoeft na het bovenstaande geen betoog; waar een schatting in duizenden foutief kan zijn, is het duidelijk, dat dit èn voor de werkzaamheden en recepties, èn voor huisvesting en voeding de grootste moeilijkheden kan opleveren.

Wij doen daarom met den grootsten aandrang een beroep op onze lezers: *geeft U thans op!* U bespaart Uzelf kosten en de zich voor U uitslopende collega's veel hoofdbrekens. Volgens de Statuten der F.D.I. zijn alle leden van deze organisatie, die meer dan drie jaar contributie hebben betaald, automatisch lid van het congres, zonder eenige kosten hunnerzijds; toch verzoeken wij ook hèn, zich op te geven, opdat wij ongeveer weten hoeveel Hollandsche collega's zullen gaan.

Dit is tevens van invloed op de reducties van spoorwegen etc.

Onze Oostenrijksche confrères zouden geen Oostenrijkers zijn, als zij niet tevens aandacht hadden gewijd aan het welzijn der dames, waarvan zij hopen dat vele hunne echtgenooten zullen vergezellen. Een dames-comitee met een uitgebreid program voor sight-seeing etc. is reeds in actie.

Dat verder de ontspanning niet is vergeten, toont het voorloopig programma, dat recepties in stadhuis en Schönbrunn, Garden-Parties, dancings, banquets en wat niet al vermeld. Dat nòch de „Würstelprater", nòch de „Heurigen", nòch excursies naar buiten vergeten zijn, zal iedereen begrijpen, die Weenen ook maar „van hooren zeggen" kent.

Kortom wij zijn vast overtuigd, dat een bezoek aan het

congres te Weenen, zoowel van wetenschappelijk als van vacantie-standpunt bekeken een blijvende herinnering van waarde zal achterlaten en wij vertrouwen dat ons land wederom met een zeer groote schare naar Weenen zal trekken.

Men geve zich zoo snel mogelijk op bij ondergeteekende en *in ieder geval voor eind Januari, de fatale termijn!*

CH. F. L. NORD.

P.S. Wie eventueel een demonstratie zou willen houden of als tolk fungeeren, melde dit per ommegeande!

TANDHEELKUNDE

Bladerende in de advertenties van een tandheelkundig tijdschrift treft mij deze afbeelding: een dame in avondkleeding, nog jong, bekoorlijk en in haar verschijning verzorgd tot in de details van een uit alles blijkende levensverfijning. In een spiegeltje werpt zij een laatsten critischen blik als om zich te overtuigen, dat de finishing touch geen enkele aanvulling meer behoeft. Zij glimlacht voldaan, haar ontbloote tanden glanzen den beschouwer tegemoet. Inderdaad, zij kan bezien lijden en de verpersoonlijking van gratie en jeugd zou volkomen zijn, hadde de man, die meende dit portret aan de openbaarheid te moeten prijs geven, de kunst om te zwijgen verstaan. Dit doet hij helaas niet, doch beijvert zich om den beschouwer te onthullen, dat al deze bekoorlijkheid slechts bestaat bij de genade van . . . een kunstgebit, bedrijfszeker gemaakt door de aanwending van een laag kleefpoeder!

Deernis vervult mij, als wijlen den dichter Thomas Hood:

„Fashion'd so slenderly,
„Young, and so fair.”

En dan een prothese, vastgeplakt nog wel met pectine! Hoe is het gos-gosmogelijk!

Van het misdrijf naar de schuldvraag is slechts één stap en dus zou ik wel eens willen weten: van wat voor een sadist van een tandarts is dit slachtoffer de trouwe patiënte?

Natuurlijk kom ik er niet achter, wat doet het er ook toe.¹⁾

Maar het geval laat mij niet los. Was deze verminking, waarvan de camouflage kleefpoeder vereischt, inderdaad zoo vanzelfsprekend als de indiscrete adverteerder het gelieft voor te stellen? Had dat niet anders gekund? Wanneer — zoo overleg ik — deze dame nu eens onder behandeling ware geweest van . . . laat ik zeggen collega Willemse, of . . . van den Berg, of . . . van Verhoeven, of Jan Jansen, van wie ik weet dat zij graag een prothese *goed* ma-

¹⁾ Ik heb 'm! Hij staat met een zijner jeugdige slachtoffers afgebeeld in het November-nummer van de „Dental Cosmos”.

ken. Ik denk natuurlijk niet aan al degenen, die *graag* een prothese maken, van die categorie zijn er meer dan genoeg: bevoegden, mercantilisten, gedupeerden en wie er meer — al dan niet gehandicapt — een broodje in zien. Ik houd mij dus bij collega Willemse, ook al omdat er wellicht meer zijn, die, net als ik, wel eens van hem hebben gehoord. Gesteld dus dat deze patiënte in Apeldoorn ware terechtgekomen, hoe zou het dan met haar gebit gesteld zijn?

„Natuurlijk *zonder* kleefpoeder,” hoor ik al zeggen. Dit antwoord begrijp ik volkomen. Als deze dame eenmaal tandeloos was zou collega Willemse, in navolging en wellicht met overtreffing van Greene, Fripp en Spreng iets onberispelijks maken, functioneel en cosmetisch, en onze adverteerder kreeg met zijn pectine geen voet aan den grond. Maar dat bedoel ik niet. Neen, ik poneer een andere stelling: Wanneer deze jonge dame, in plaats van tandarts X, collega Willemse had gefrequentieerd, dan was er bij haar — prothetisch gesproken — nooit iets aan de hand geweest! Dan zou zij met haar bekoorlijkheid alleen een reclame voor zichzelf gebleven zijn. Willemse (ik wordt familiaar) had bij haar periodieke bezoeken telkens een of meer vullingen gelegd, een kroon gemaakt hier en daar, maar er zou in al die jaren — dat weet ik zeker — geen druppel bloed zijn gevloeid. Zij had tegen zichzelf kunnen glimlachen zonder dat er tusschen haar en haar spiegelbeeld het geheim van Solarex of Anatoform behoefde te worden bewaard.

En of zij nu Willemse dan wel een der anderen tot lijftandarts hadde verheven, dit was voor het lot van haar gebit niet van overwegend belang geweest. Verhoeven zou niet anders gedaan hebben, Van den Berg had — dat spreekt van zelf — een jacketkroon gebakken („Jedem Tierchen . . .” niet waar?) en Jan Jansen, de plasticus, zou — in overeenstemming met den levensstandaard te Ellewoutsdijk — iets minder met goud en porcelein en wat rojaler met amalgaam en silicaat hebben gewerkt.

Maar onze adverteerder had in elk geval naar een ander model voor zijn kleefpoeder-reclame moeten omzien.

Al heb ik nu in dit bijzondere geval mijn onlustgevoelens afgereageerd, niettemin blijft het verschijnsel, dat fabrikanten van benoedigheden voor de prothetische (en chirurgische) bemoeiingen van den tandarts met voorliefde in hun reclame een illustratief verband leggen tusschen dat deel van de tandheelkundige praktijk en jeugdige vertegenwoordigers van het „zwakke” geslacht. Met aldus de vrouw te promoveeren tot symbool van gebitsinvaliditeit bewijst men haar geen dienst. Zij moge vaak de onnatuur prefereren en

haar uiterlijke verschijning maken tot een soort amendement op de schepping, geheele of gedeeltelijke tandeloosheid kan geen vrouwelijk desideratum zijn. Dit zou al te zeer tegen haar pleiten en is daarom alleen al niet aan te nemen.

Maar verder is de voorstelling, alsof de werkzaamheid van den huidigen tandarts voor een belangrijk deel zou bestaan in het beroepsmatig verminken van zijn medemensch om deze daarna gelukkig te maken met een prothese, een belediging voor het beroep en zijn beoefenaren.

Tenzij . . . de reclame, als spiegel van den tijd, zich in de keuze van haar aesthetische vormen bij de werkelijkheid aansluit en de feiten geen geweld aandoet. In dat geval zou de wereld voor de tandheelkunde een halve eeuw tevergeefs hebben gedraaid en in wezen bij de vorige eeuw vergeleken niet veel zijn veranderd. Maar dat kan ik vooralsnog op gezag der adverteerders niet gelooven.

B.